

Arrest

nr. 81 471 van 22 mei 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 13 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VEREECKE en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Gambiaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 25 september 1983 te Bijilo, Gambia. U behoort tot de Wolof etnie en bent moslim. U bent opgegroeid in Serekunda waar u samen met uw broer, zus en ouders woonde. U was niet gehuwd in Gambia maar heeft wel een zoon, (P.), die geboren werd op 7 februari 2009, en wiens moeder de Senegalese nationaliteit heeft. Uw zoon leeft sinds hij de leeftijd van een jaar en zes maanden had bij uw ouders nadat zijn moeder teruggekeerd was naar Senegal. U bent op jonge leeftijd gestopt met school en bent nadien gaan werken in de visserij. Uw grootvader was namelijk actief in de Gambiaanse visserij. Na het overlijden van uw grootvader kon u aan de slag bij enkele Senegalese vissers die u verder opleidden in het vak. Een tijdje later begon u te werken in Kololi aan boord van een vissersboot waar u uiteindelijk kapitein zou worden. Uw jongere broer en zus woonden net als u bij uw ouders in Serekunda. Ook uw vader was

werkzaam in de haven, maar niet als visser. Op 8 januari 2011 kreeg u plots telefoon van uw vader toen u op zee was. Hij vertelde u dat uw jongere broer (M.) overleden was nadat hij was aangereden door een wagen van de presidentiële escorte. Uw broer was namelijk naar de komst van de president en zijn gevolg gaan kijken waarbij de president en zijn medewerkers snoep en geld naar de mensen gooiden tijdens het voorbijgaan. In het tumult werd uw broer echter aangereden door een van de wagens van deze presidentiële escorte, waarbij hij aan het hoofd werd geraakt en waarbij hij uiteindelijk het leven zou laten. Uw broer werd nog wel naar het ziekenhuis gebracht, maar het mocht niet meer baten. Nadat u dit slechte nieuws vernomen had, besloot u om onmiddellijk naar huis te keren naar uw familie. De volgende dag gingen jullie uw broer in het ziekenhuis halen, om hem dezelfde dag nog te begraven. Tijdens de begrafenisplechtigheid op 9 januari 2011 kwamen echter drie personen die de president vertegenwoordigden om hun deelneming te uiten en om uw familie een som geld aan te bieden. U reageerde echter afwijzend op dit aanbod – omdat u dit als een vorm van omkoping beschouwde – en zei tegen deze personen dat ze weg moesten gaan en dat ze u en uw familie niet zomaar als dieren konden behandelen. Uw vader was boos op u omwille van uw reactie omdat hij represailles van de president verwachtte in de nabije toekomst. Drie dagen na de begrafenis ging u terug aan het werk, en toen u terug aan land kwam, stonden enkele militairen u op te wachten om u te arresteren. Ze namen u mee naar de militaire kazerne van Fajara waar u zou worden opgesloten tot 11 september 2011. U werd gedurende deze opsluiting meermaals mishandeld omdat u ervan beschuldigd werd de president te hebben beledigd. Uw vader en een zekere (B.) slaagden er in om u vrij te krijgen, op 11 september 2011. Uw vader zei u met (B.) mee te gaan omdat hij u verder zou helpen. U bleef twee dagen in de woning van (B.) en op 13 september 2011 bent u samen met hem vanuit Gambia naar België gekomen, waar u de volgende dag aankwam. Diezelfde dag, op 14 september 2011, vroeg u asiel aan bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uwen hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève of een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

U beweert uw land van herkomst ontvlucht te zijn uit vrees opnieuw opgepakt te worden door de Gambiaanse veiligheidsdiensten nadat u de Gambiaanse president beledigd zou hebben in die zin dat u geld van zijn medewerkers zou hebben geweigerd op de begrafenis van uw broer, die zou zijn omgekomen na een ongeluk met een wagen van het presidentiële konvooi op 8 januari 2011 (zie gehoorverslag CGVS, p.5).

Uw verklaringen tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal over uw beweerde problemen met de Gambiaanse autoriteiten zijn echter in die mate vaag en bedenkelijk, zoals verder besproken zal worden, dat er geen geloof kan gehecht worden aan de door u naar voorgebrachte problemen die zich zouden hebben afgespeeld in de loop van 2011.

Vooreerst kunnen er enkele bedenkingen gemaakt worden betreffende het beweerde ongeval dat op 8 januari 2011 zou hebben plaatsgevonden en waarbij uw broer om het leven zou zijn gekomen nadat hij werd aangereden door een wagen van de presidentiële escorte, aldus uw verklaringen tijdens het gehoor (zie gehoorverslag CGVS, p.5). U beweert dat het ongeval met uw broer niet werd besproken in de Gambiaanse media omdat zulke gebeurtenissen nu eenmaal verzwegen worden; u voegt er wel aan toe dat enkel ‘freedom radio’ zulke incidenten ter sprake brengt omdat ze vanuit het buitenland uitzenden (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Gevraagd of gelijkaardige incidenten vaak voorvallen in Gambia, antwoordt u dat zulke ongevallen regelmatig gebeuren (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Uit objectieve informatie blijkt inderdaad dat gelijkaardige incidenten - waarbij enkele jongeren zouden zijn omgekomen na een ongeval met een wagen van het presidentiële konvooi - af en toe gebeuren in Gambia, maar dat deze incidenten en ongevallen wel degelijk besproken worden in de Gambiaanse media, en niet enkel door de radiozender ‘freedom radio’ worden aangehaald, maar ook aan bod komen in Gambiaanse kranten zoals ‘Foroyaa Newspaper’ (zie landeninformatie, administratief dossier). Deze vaststelling in acht genomen is het vreemd dat u verklaart dat dergelijke ongevallen niet besproken worden in Gambia, en dat je er enkel van op de hoogte kan zijn via personen die je vertrouwt en die er getuige van zouden zijn geweest of die het van anderen zouden gehoord hebben (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Wanneer u overigens gevraagd wordt of u andere slachtoffers van gelijkaardige incidenten kent, antwoordt u dat u ze niet persoonlijk kent, maar dat u het van anderen gehoord zou hebben (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Gevraagd om welke personen het dan gaat die eveneens slachtoffer geworden zouden zijn van een gelijkaardig ongeval, moet u het antwoord echter schuldig blijven. Het is echter bovenal bevreemdend dat – rekening houdend met de informatie dat dergelijke ongevallen waarin voertuigen van het presidentiële konvooi zouden betrokken zijn wel degelijk in de Gambiaanse media besproken worden – hoegenaamd niets kan teruggevonden worden van een dergelijk ongeval op 8 januari 2011 waarbij uw broer (M.) om het leven zou zijn gekomen in

Serekunda. U kunt bovendien geen documenten voorleggen voor het CGVS, noch enig ander begin van bewijs, die het beweerde ongeval op 8 januari 2011 waarbij uw broer het leven zou hebben gelaten, zouden kunnen aantonen (zie gehoorverslag CGVS, p.4).

Verder zijn het eveneens uw verklaringen tijdens het gehoor voor het CGVS die uw beweerde problemen met de Gambiaanse autoriteiten ongeloofwaardig maken. Zo beweert u tijdens het gehoor in eerste instantie dat u op 8 januari 2011 op zee was toen u plots telefoon kreeg van uw familie die u het slechte nieuws zou hebben meegedeeld in verband met uw broer (zie gehoorverslag CGVS, p.5). U verklaart dat u onmiddellijk terug aan land bent gegaan, en naar het hospitaal zou zijn gegaan waarnaar uw broer overgebracht zou zijn na het ongeval (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Later tijdens het gehoor wordt u echter nogmaals de vraag gesteld wat u heeft gedaan nadat u het slechte nieuws vernam toen u op zee was, waarop u antwoordt dat u onmiddellijk naar huis zou zijn gegaan; gevraagd of u naar huis ging of naar het hospitaal, antwoordt u dit maal dat u naar huis ging en dat u de volgende dag slechts naar het hospitaal bent gegaan om uw broer te gaan halen (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Nochtans had u eerder tijdens het gehoor aangegeven dat u op 8 januari 2011 nadat u het slechte nieuws vernomen zou hebben, onmiddellijk naar het hospitaal zou zijn gegaan. Voorts verklaart u dat de volgende dag, op 9 januari 2011, uw broer begraven zou zijn en dat tijdens de begrafenisplechtigheid enkele vertegenwoordigers van de president zouden zijn opgedaagd om uw familie geld aan te bieden (zie gehoorverslag CGVS, p.5). U verklaart in eerste instantie dat het om twee personen ging, maar wanneer u later tijdens het gehoor gevraagd wordt of u wat meer kan vertellen over de vertegenwoordigers van de president en om hoeveel personen het ging, verklaart u ditmaal dat drie vertegenwoordigers van de president naar de begrafenis van uw broer zouden zijn gekomen in plaats van twee zoals u eerder tijdens het gehoor had laten vallen (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Dergelijke inconsistente verklaringen ondermijnen ernstig de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag in het geheel. Verder mag redelijkerwijze verwacht worden dat u meer zou kunnen vertellen over de vertegenwoordigers die naar de begrafenisplechtigheid van uw broer zouden zijn gekomen. Wanneer u immers gevraagd wordt welke personen dan opdaagden met geld op de dag van de begrafenis, antwoordt u dat u het niet weet, maar dat ze samen met de president werken, dat één van hen een imam was maar dat u hun namen niet kent (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Vervolgens wordt u gevraagd hoeveel geld uw familie dan werd aangeboden waarop u opnieuw het antwoord moet schuldig blijven omdat de vertegenwoordigers van de president het geld in een zak zouden hebben meegebracht (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Bovenstaande vage en inconsistente verklaringen zijn bijgevolg niet overtuigend te noemen in het kader van uw asielaanvraag.

Tot slot zijn uw verklaringen betreffende uw beweerde gevangenschap van januari tot september 2011 en betreffende de wijze waarop u zou zijn vrijgelaten op 11 september 2011 in die mate vaag dat ze de geloofwaardigheid van uw asielmotieven verder ondermijnen. U verklaart tijdens het gehoor dat u op 12 januari 2011 zou zijn opgepakt door drie Gambiaanse militairen en dat u vervolgens zou zijn opgesloten in de militaire kazerne van Fajara tot 11 september 2011 (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Gevraagd om de plaats te beschrijven waar u gedurende deze maanden werd opgesloten, komt u niet verder dan te stellen dat het zoals een klein huis was, dat het om een kleine cel ging, met enkel een soort van toilet die jullie buiten moesten gaan leegmaken (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Gevraagd of er andere personen waren opgesloten, antwoordt u van wel, maar dat u ze enkel zag als u naar buiten ging (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Gevraagd of u andere gevangenen kende, antwoordt u echter negatief (zie gehoorverslag CGVS, p.9). U kent evenmin namen van personen of militairen die u bewaakt zouden hebben (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Het is echter vooral vreemd dat u hoegenaamd niet weet op welke manier uw vader erin geslaagd zou zijn u vrij te krijgen. U verklaart tijdens het gehoor immers dat u op 11 september 2011 plots geroepen werd door de militairen waarop u gezegd werd dat u kon gaan, en dat buiten uw vader op u zou wachten (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Gevraagd echter of u weet hoe uw vader u vrij heeft gekregen, antwoordt u dat u het niet weet omdat uw vader alles geregeld zou hebben (zie gehoorverslag CGVS, p.5). U verklaart verder dat u uw vader maar even zou hebben gezien en dat hij u aangemaand zou hebben om met een zekere 'mister (B.)', die u nog niet eerder had gezien, mee te gaan omdat hij u verder zou helpen (zie gehoorverslag CGVS, p.5-6). U beweert dat u vervolgens naar de woning van '(B.)' zou zijn gegaan, dat u er twee dagen zou verbleven hebben, om vervolgens samen met hem het vliegtuig richting België te nemen (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Gevraagd of 'mister (B.)' u dan niet verteld heeft hoe uw vrijlating geregeld werd, antwoordt u van niet en voegt u eraan toe dat u het hem evenmin gevraagd heeft (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Het is erg vreemd dat u niet op de hoogte zou zijn van de manier waarop uw vader u zou hebben vrij gekregen aangezien het toch geen onbelangrijke element vormt in uw beslissing om Gambia te verlaten. Twee dagen na uw beweerde vrijlating door de Gambiaanse militairen heeft u immers met de hulp van (B.) Gambia verlaten omdat u en uw vader het dan toch nodig achtten het land te ontvluchten. U geeft tijdens het gehoor wel aan dat u vermoedens heeft dat uw vader iets geregeld zou hebben met de militairen, maar u kunt dit niet met de nodige stelligheid bevestigen (zie gehoorverslag CGVS, p.5).

Op het einde van het gehoor wordt u bovendien gevraagd hoe (B.) en uw vader elkaar kenden, waarop u antwoordt dat (B.) ook in de haven werkte, zoals uw vader, maar dat u hem nog nooit eerder had gezien, maar dat u niet precies weet hoe ze elkaar kennen, wat evenmin een overtuigend antwoord kan genoemd worden. Gevraagd of (B.) u dan niet verteld heeft hoe hij uw vader kende, antwoordt u van niet omdat u zo snel mogelijk wilde vluchten (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Uw verklaringen over uw beweerdte vrijlating op 11 september 2011 en over (B.), die u zou geholpen hebben het land te ontvluchten, zijn bijgevolg erg vaag en niet overtuigend zodat uw asielrelaas verder in het gedrang komt.

U legt tot slot geen enkel document voor ter bevestiging van uw identiteit, noch ter staving van uw asielrelaas of de door u afgelegde reisweg.

Uw verklaringen betreffende uw beweerdte problemen met de Gambiaanse autoriteiten en betreffende de gebeurtenissen die aan de basis zouden hebben gelegen van deze problemen, zijn bijgevolg erg vaag, en op sommige punten zelfs inconsistent, zodat er geen geloof kan worden gehecht aan deze door u aangehaalde problemen die u in de loop van 2011 zou hebben gekend in Gambia.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert aan dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van de Vluchtelingenconventie en dat hij, in ondergeschikte orde, een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet).

2.1.2. Aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus citeert hij artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en toetst hij het aangevoerde feitenrelaas aan het gestelde in deze artikelen.

Betreffende de bedenkingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) bij het ongeval van 8 januari 2011 waarbij zijn broer om het leven kwam, wijst verzoeker erop dat hij niet op de hoogte kon zijn van het feit dat gelijkaardige incidenten worden besproken in de Gambiaanse krant 'Foroyaa Newspaper'. Deze krant kan niet worden geraadpleegd in Gambia, dergelijke websites worden er geblokkeerd door de president, de vrijheid van meningsuiting is er beperkt en journalisten worden er bedreigd indien zij artikels schrijven waarin de president ongunstig wordt bejegend. Verder kan volgens verzoeker uit het loutere feit dat het incident met zijn broer niet werd vermeld in voormelde krant niet worden afgeleid dat dit voorval zich niet voordeed. In ieder geval blijkt uit de door het CGVS gehanteerde artikels dat zulke incidenten zich daadwerkelijk voordoen in Gambia.

Wat betreft zijn problemen met de Gambiaanse autoriteiten stelt verzoeker dat het incorrect is dat hij zich zou hebben tegengesproken. Omtrent de plaats waarheen hij ging nadat hij op zee werd opgebeld en terug aan land kwam wijst verzoeker erop dat hij de eerste maal antwoordde op een algemene en niet-gedetailleerde vraag en dat hij de tweede maal antwoordde op een meer gedetailleerde vraag. Op deze laatste vraag gaf hij duidelijk aan dat hij eerst naar huis ging en pas de volgende dag naar het ziekenhuis. Inzake de vertegenwoordigers van de president die naar de begrafenis kwamen geeft verzoeker aan dat hij hen onmiddellijk opdroeg de begrafenis te verlaten zodat hem niet kan worden verweten dat hij niet verder informeerde naar hun precieze identiteit en hoedanigheid. Bovendien was hij niet geïnteresseerd in het bedrag dat zij hen aanboden daar hij dit in geen geval wilde aanvaarden.

Met betrekking tot zijn gevangenschap en vrijlating acht verzoeker het vanzelfsprekend dat hij, in een militaire kazerne waar gevangenen worden opgesloten in kleine cellen en worden mishandeld, niet vroeg naar de namen van medegevangenen of bewakers. Hij vroeg daarnaast inderdaad niet hoe zijn vrijlating door zijn vader en B. werd geregeld. Hij was op dat moment enkel bekommerd om zijn veiligheid. In ieder geval wilde zijn vader niet meer met hem praten aangezien deze nog steeds kwaad was omdat verzoeker op de begrafenis de vertegenwoordigers van de president had beledigd.

Verzoekers vader en B. regelden alles voor zijn vertrek. Op het moment dat hij de kazerne mocht verlaten had verzoeker geen identiteitsdocumenten bij zich.

Verzoeker merkt nog op dat hij een zoon van drie jaar heeft. Indien hij geen vrees voor vervolging zou hebben, zou hij uiteraard onmiddellijk terugkeren.

2.1.3. Aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus citeert verzoeker artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en stelt hij dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade.

In casu zou hij onmenselijk worden behandeld of bestraft, mogelijk met de dood tot gevolg, hetgeen voortvloeit uit het aangevoerde feitenrelaas.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.3. Verzoeker brengt ter staving van zijn voorgehouden identiteit niet het minste begin van bewijs bij en geeft voor het ontbreken van enig begin van bewijs inzake zijn identiteit geen afdoende verklaring, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor zijn algehele geloofwaardigheid. Uit de stukken van het dossier blijkt dat hij niet heeft gevraagd naar zijn identiteitsdocumenten en evenmin enige poging heeft ondernomen om deze te bekomen. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelde hij dat zijn identiteitskaart en geboorteakte mogelijk nog in Gambia waren en dat hij een vervallen paspoort had doch niet wist waar dit op dat ogenblik was (administratief dossier, stuk 10, nr.21). Ondanks dat hij nog in contact stond met een vriend in Gambia en via deze vriend tevens in contact stond met zijn ouders, bleek gedurende het gehoor bij het CGVS echter dat verzoeker zelfs niet heeft gevraagd naar zijn identiteitsdocumenten, daar waar hij, gevraagd waar zijn identiteitskaart zich in Gambia bevond, aangaf: *“Bij mijn vader of de politie (...) en ik weet niet of hij mijn id documenten heeft teruggekregen”*. Gevraagd of hij deze kon bekomen of dat iemand deze kon opsturen, stelde hij slechts: *“Neen ik denk het niet. Ik wil mijn familie niet in problemen brengen”* (administratief dossier, stuk 4, p.3-4). Redelijkerwijze kan nochtans van een asielzoeker worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde de nodige documenten te bekomen ter ondersteuning van zijn identiteit.

Verzoeker brengt evenmin enig begin van bewijs bij ter staving van zijn asielrelaas. Zo staft hij niet dat zijn broer M. is overleden, terwijl redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij hieromtrent documenten of enig ander begin van bewijs zou moeten kunnen voorleggen. Evenmin toont hij aan dat zijn broer, zo deze al zou zijn gestorven, om het leven kwam in de omstandigheden zoals door hem geschetst. In dit kader stelt de commissaris-generaal op basis van de informatie in het administratief dossier (stuk 12) met recht vast dat verzoekers beweringen dat zulke incidenten niet in de Gambiaanse media worden besproken omdat zij nu eenmaal verzwegen worden, alsmede dat enkel ‘freedom radio’ zulke incidenten ter sprake brengt, bevreemdend zijn aangezien uit voormelde informatie blijkt dat vergelijkbare incidenten wel degelijk worden besproken in de Gambiaanse media en aan bod komen in

Gambiaanse kranten, zoals de Gambiaanse krant 'Foroyaa Newspaper'. De commissaris-generaal stelt op grond van deze informatie tevens terecht dat het opmerkelijk is dat over het beweerde ongeval op 8 januari 2011 waarbij verzoekers broer om het leven zou zijn gekomen hoegenaamd niets kan worden teruggevonden. Waar verzoeker betoogt dat hij niet op de hoogte kon zijn van het feit dat vergelijkbare incidenten werden besproken in de 'Foroyaa Newspaper', dient te worden vastgesteld dat hij zijn beweringen dat deze krant in Gambia niet kan worden geraadpleegd en dat zulke websites er worden geblokkeerd in het geheel niet staft. Daarenboven wordt verweerder bijgetreden waar deze repliceert dat deze beweringen niet stroken met de realiteit, nu uit de informatie bij de nota (rechtsplegingsdossier, stuk 5, bijlage) blijkt dat de 'managing editor' van voornoemde krant geen klachten ontving in verband met het blokkeren van hun website, dat deze krant dagdagelijks wordt verspreid in een papieren versie en dat, behoudens een aantal uitzonderingen, in de geraadpleegde bronnen nergens melding wordt gemaakt van een blokkering van Gambiaanse (pers)websites. Verder blijkt uit verzoekers verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, dat hij enerzijds zelf aangaf dat hij via anderen vernam dat er nog andere slachtoffers waren van gelijkaardige incidenten doch dat hij anderzijds het antwoord schuldig moest blijven op de vraag welke personen slachtoffer zouden zijn geworden van vergelijkbare ongevallen.

Verzoeker legde verder herhaaldelijk tegenstrijdige verklaringen af inzake zijn beweerde problemen met de Gambiaanse autoriteiten naar aanleiding van het ongeval en overlijden van zijn broer.

Zo verklaarde hij tijdens het gehoor omtrent hetgeen gebeurde nadat hij op zee over het ongeval van zijn broer werd geïnformeerd door zijn vader aanvankelijk spontaan: *"ik ging naar het ziekenhuis, de volgende dag op de negende werd hij begraven"* (administratief dossier, stuk 4, p.5). Even verder verklaarde hij echter dat hij nadat hij op zee werd verwittigd omtrent het ongeval, terugkeerde naar huis. Wanneer vervolgens werd gevraagd: *"Ging u naar huis of naar het hospitaal?"*, antwoordde hij: *"Ik ging naar huis en de volgende dag gingen we hem halen in hospitaal"* (*ibid.*, p.6). Dat voormelde tegenstrijdigheid aan de vraagstelling te wijten zou zijn, kan niet worden aangenomen. Verzoekers voormelde verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar en zij laten geen ruimte voor de nuanceringen die hij *post factum* tracht aan te brengen.

Bovendien verklaarde verzoeker tijdens het gehoor aanvankelijk: *"Het was op de begrafenis dat de mensen kwamen, de president had twee personen gestuurd met geld om ons om te kopen"* (*ibid.*, p.5), terwijl hij even later, gevraagd hoeveel personen naar de begrafenis kwamen om hen geld te bieden, stelde: *"Ze waren met drie"* (*ibid.*, p.8). Verzoeker weerlegt deze tegenstrijdigheid niet. Derhalve blijft deze onverminderd overeind.

Dient daarenboven te worden vastgesteld dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent de situering in de tijd van zijn problemen. Bij het CGVS beweerde hij herhaaldelijk dat zijn broer werd doodgereden op 8 januari 2011, dat zijn broer werd begraven de volgende dag, op 9 januari 2011 en dat hijzelf werd gearresteerd een aantal dagen na deze begrafenis, op 12 januari 2011 (*ibid.*, p.5-8). Deze verklaringen kunnen geenszins worden gerijmd met zijn verklaringen in de vragenlijst. Aldaar verklaarde hij immers dat hij reeds werd gearresteerd op 8 januari 2011 (administratief dossier, stuk 9, p.2).

Verzoeker legde bovendien uiterst vage verklaringen af inzake de wijze waarop hij zou zijn vrijgekomen na in januari 2011 te zijn gearresteerd en te zijn gedetineerd tot 11 september 2011. Zo bleek hij in het geheel niets te kunnen vertellen omtrent B., de persoon die hem nochtans samen met zijn vader opwachtte wanneer hij werd vrijgelaten, bij wie hij vervolgens twee dagen zou hebben verbleven en die samen met hem naar België zou zijn gereisd. Evenmin kon hij preciseren hoe B. en zijn vader elkaar kenden. Verder kon hij niet aangeven hoe zijn vader zijn vrijlating zou hebben geregeld. Verzoeker wist voorts niet waarom hij op 11 september 2011 opeens mocht gaan en bleek zelfs niet zeker te weten of hij al dan niet officieel werd vrijgelaten (administratief dossier, stuk 4, p.4-5, 9-10; stuk 9, p.3). Dat zijn vader kwaad op hem was en dat hij zich enkel bekommerde om zijn veiligheid vormt geen afdoende verklaring voor verzoekers vergaande onwetendheid omtrent voormelde gegevens. Hij had zich immers via B., bij wie hij gedurende twee dagen zou hebben verbleven voor zijn vertrek en die samen met hem naar België zou zijn gereisd, kunnen informeren omtrent het voorgaande. Redelijkerwijze kon ook van hem worden verwacht dat hij dit zou doen. Het betreft immers essentiële informatie met het oog op zijn beslissing om het land te verlaten.

Verzoeker brengt bovendien geen begin van bewijs bij omtrent zijn voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België, hetgeen een bijkomende negatieve indicatie vormt voor zijn algehele geloofwaardigheid. Dit klemt nog des te meer daar hij inzake deze reisweg ongeloofwaardige verklaringen aflegde. Zo kon hij niet preciseren of en hoeveel zijn vader voor zijn reis zou hebben betaald. Daarenboven kon hij niet de minste precisering verschaffen omtrent de documenten die voor zijn reis zouden zijn gebruikt. Zo wist hij

niet met welk document hij reisde, noch welke kleur dit document had, noch onder welke naam hij reisde (administratief dossier, stuk 4, p.4; stuk 10, nr.34).

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde asielrelaas. Kritiek op de overige, overtollige motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kan derhalve op zich niet leiden tot een hervorming van deze beslissing.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.4. Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan deze aan de grondslag van zijn asielrelaas. Gelet op de *sub* 2.2.3. vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas toont hij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS